

ПЛАТФОРМА УДРУЖЕЊА СЛОБОДА

Ову Скупштину "Слободе" посвећујемо идеји слободе, слободи за народе, људе и човека, највећој вредности од када постоје људи и народи, оној слободи за коју је живео, за коју се херојски борио и за коју је мученички дао живот Слободан Милошевић.

"Слобода", Национални комитет за ослобођење Слободана Милошевића, је 5 година заступала јавно истину за коју се Слободан у Хашком затвору борио, подржавала његову борбу и борила се за његово здравље и његов живот.

Изгубили смо борбу за његово здравље и његов живот. Слободан је пред лицем целог света организовано и систематски лишаван свих људских права, чак и оног најелементарнијег да се болестан лечи, да би на крају био убијен.

А борбу за његове идеје о слободи земље и народа ћемо наставити као што ћемо наставити да се залажемо да истина о његовој борби допре до сваког човека, до свих људи, да се нађе у самим врховима борбе за слободу савремене цивилизације, да њом буде инспирисана човекова посвећеност ствари правде уопште.

У најтежем периоду за нашу земљу од Другог светског рата, у последњој деценији 20. века, Слободан Милошевић се читаву ту деценију налазио на челу Српског народа. Да није на чело

свог народа дошао у то несрећно време, он би по свом образовању и дотадашњем раду, био носилац економских и других друштвених промена, креатор велике друштвене реформе и заступник века који је стижао.

Али, није му се пружила прилика за то. Талас модерне колонизације, под именом глобализација, којим је био захваћен велики део света, а нарочито земље Источне Европе, мало се спотакао у Југославији, пре свега у Србији. Највећим делом захваљујући огромном патриотизму, великом политичком дару, личној харизми, поверењу народа, неконвенционалној дипломатској упорности Слободана Милошевића.

Заједно са својим народом одолевао је окупацији земље, понижењу народа, поништавању историје, угрожавању будућности, пуних десет година.

А, онда, готово истовремено заробљени су и он и народ одлуком воље која влада цивилизацијом на почетку 21. века.

Први, народ, једним делом, верује да је у свом интересу сам одабрао другу бољу власт. Иако је у свест тог дела народа о сопственом интересу и бољој власти тај центар који настоји да влада светом и уреди га по својој вољи, инвестирао средства која није крио. И још увек у једном делу народа живи свест да је тек сада коначно слободан, савремен и срећан.

А из своје Хашке тамнице и пред судом ван земље Слободан Милошевић је наставио да води ону исту борбу коју је водио пуних десет година објашњавајући свом народу и целом свету шта су

слобода, правда и напредак а шта нису. Пет година је била скоро свакодневно отворена трибина за очи целог света са које се Слободан Милошевић обраћао свету. Остала је записана свака реч, сачувана је свака слика и његова и оних који су покушали да га оспоре и оних који су имали прилике да га подрже. Та трибина са које је Слободан Милошевић говорио пет година је слика наше цивилизације између два века којом ће се објашњавати крај једног и којом се може предвиђати развој другог.

А пре него што је дошло до смене власти, неколико дана пошто ће престати да буде председник, Слободан Милошевић се обратио нацији најављујући њену будућност уколико на власт дође марионетска десница. Они који су били његови противници сматрали су ту прогнозу вероватном манифестацијом његовог могућег гнева, у сваком случају збиљом која се неће десити. А они који су га подржавали веровали су тој прогнози, наравно, једино су се надали да је њена реализација будућност која ће се десити кроз деценију или две. Међутим, Милошевићева прогноза је изненадила и њега самог. Све се десило одмах. Он није никада стигао да каже ни противницима ни савезницима да погледају његово обраћање јавности октобра 2000. То обраћање се још чуло када су прве најаве могуће деструкције почеле да се остварују.

1. Прво је дошло до насиља и прогона над српским становништвом на Косову под патронатом Уједињених нација и српских власти. У прилог извесности да се Косово предаје у туђе руке било

је и пуштање на слободу 6000 албанских терориста из затвора непуних 4 месеца након доласка на власт марионетске деснице. У току наредних година, закључно са овом, територија Косова је била третирана као вансрпска да би најзад добила и сопствене органе власти, све елементе државности и подршку надлежних међународних представника и институција за осамостаљење. Срби на Косову 2007. године живе тамо као изолована, полугладна, људских права лишена и несрећна мањина. Овог марта 2007. године Косово је на граници да буде Србији отето.

2. Брзином коју историја, бар савремена, не памти а наука не може лако да објасни распала се Југославија. Последња, до недавно, једина заједница Јужних Словена најпре се трансформисала у лабаву заједницу два јужнословенска и без икакве патетике братска народа са превише видљивом и историјски етнички демографски цивилизацијски необјашњивом најавом да ће и оне бити кратког века. До тог дефинитивног разлаза негована је љута мржња између Срба и Црногораца. Иако је већина и једних и других настојала да брани љубав, међу њима, историјско братство, словенско, православно, партизанско заједништво, победила је мањина која је носила заставу мржње па је растанак прослављен на обе стране као оправдан, праведан и дефинитиван.

3. После драме која траје на Косову, разлаза са Црном Гором, Србија живи у тихом, готово тајном страху да њена територија није више у њеним рукама, да су могући и други догађаји, траума

које ће је смањивати или бар дестабилизovati. Разлози за тобожње незадовољство других мањина, на југу и на северу, гомилају се претећи гневом за који се никад, или бар сада, не зна где ће се зауставити.

4. Србија је осиромашена, пре свега јер је лишена своје имовине. Највећа и најдрагоценија национална добра су продата страним купцима и домаћим профитерима рата и такозване транзиције. И једни и други су јефтино добили вредности које се биле резултат дугогодишњег, заиста пожртвованог, готово патриотског рада неколико генерација. Једини добитници тих својинских промена су ови купци. Што се запослених тиче они су делом постали незапослени, а делом нередовно и мало плаћени. Од непродатих фабрика многе не раде. Или чекају одговарајуће купце или једноставно умиру. Србија данас има преко милион незапослених грађана и степен инфлације који држи у самом врху Европе а пад стандарда највећи од Другог светског рата. У обраћању јавности у току ових шест година, нарочито у прве две, мада и наредних година од стране неких министара се непрекидно најављују нова отпуштања у интересу рационализације пословања и у интересу продуктивности рада уопште. Без претераног цинизма, али, заиста, разумном човеку дође да се запита можда би најбоље било и за земљу и за грађане да их више нема. Не би било бриге за нас а смањиле би се бриге и за оне који су нам смислили и доделили овакав живот.

5. Укинуте су највредније тековине претходних деценија, напора којима је стремио цивилизовани свет у 20. веку – бесплатно здравство и образовање.

Данас се лечење плаћа тако и толико да се људи када се разболе више брину како ће платити лечење него да ли ће се излечити. Некада смо, заиста, бринули да ли се може доћи до доброг, најбољег лека. Наравно, није коштао ништа. А данас је главна брига болесног човека како да дође до било каквог лека јер је често скупљи од његове плате. А пензионери вероватно се више и не лече. Живе као сиромашни старци у време Атиле Сама и Ивана Грозног. Док их сам живот служи. У државним здравственим уставовама владају корупција, нехигијена и ароганција. У приватним – скупоћа а и понека болест коју немате ако се процени да можете да је платите.

Што се образовања тиче оно је скупо, али не и врхунско. Некад је било бесплатно и респектабилно чак и за најстрожије критеријуме савременог света. Приватне школе и универзитете отварају они који имају новаца (по правилу сумњивог порекла), и добре односе са властима. Похађају их и завршавају они који имају новаца а цену њихове стручности плаћају они који га немају – својим животом, скромним знањем, фингираном стручношћу, надом да ће неким чудом или евентуалним уласком Србије у Европску унију моћи да се доуче на неком другом месту изван своје земље.

6. Безбедност је укинута на свим нивоима од земље до биоскопа. Србија је данас једна од

најнебезбеднијих земаља у свету, у Европи вероватно тешко да има конкуренцију. Криминалне групације контролишу привреду, финансије, неке владине институције, показало се за ових 6 година нарочито судство, неке медије, спорт и естрада, сам живот. У средствима информисања се на првим страницама, тамо где је некад био извештај о економским реформама, променама у политичком систему и приликама у свету, налазе информације о новим шефовима мафије са појединих градских подручја или нових криминалаца који контролишу поједине јавне делатности. Некад ти извештаји делују као ружна шала, као веровали или не, као страхан сан из кога ћемо се срећом пробудити.

Политички неистомишљеници се ових 6 година с времена на време хапсе са образложењем али и без образложења. Образложења се обично односе на тобожње сукобе са законом, којих најчешће нема, а без образложења је као што нисмо и никада не треба да заборавимо, 2003. у пролеће ухапшено 12500 хиљада људи. По злу чувени Пиноче је својевремено у Чилеу ухапсио 7000 људи и још му то памте, неопраштају ни у Чилеу, ни у Латинској Америци ни у читавом свету. Стар и болестан још одлази на судове због зла које је својом диктатуром нанео хиљадама људи када је по налогу администрације САД укидао социјализам и наредио да се убије председник Аљенде. Креатори срамне и крваве сабље још не одговарају. Само се нова власт, после сабље, одлучила да недужним људима који су прошли кроз пакао Централног

затвора у Београду да нешто новаца као надницу за страх, понижење и неправду, сву муку коју су данима и месецима пролазили јер је демократски режим тако замислио да се обрачуна са политичким неистомишљеницима. Убиство председника Владе Србије 2003. године послужило је његовим сарадницима у Влади и партији да похапсе осим нешто криминалаца које су одмах оптужили за његово убиство, још 12000 људи који су им личили на левичаре и присталице Слободана Милошевића.

Тако је утихнула и она малена левица у Србији која је после пуча 6. октобра тињала као слаби пламичак, горела тек онолико колико треба да се баш не угаси. А присталице Слободана Милошевића згрануте и расуте остајале су без посла, апстинирале су на изборима, писале писма свом председнику у затвор, сведочиле на суду у Хагу, подржавале радикале, чекале да им се Слоба врати, одрицале се СПС-а због удворичког руководства....

Шверц, наркоманија, проституција, мито, корупција, уцена и отмица нису више облици социјалне патологије, као што су у свести наших грађана били до недавно. Сада се они третирају као савремене појаве, део дрштвене збиље која има своје лепе али и мање лепе стране, али које су неизбежна стварност такорећи нужност а алармантна само за несавремене, заостале, са временом сукобљене занесењаке и утописте.

7. Средства информисања су у сукобу са истином, добрим укусом и моралом. Деценијама, највећим делом финансирана из иностранства са циљем да

делују са интересима финансијера, сада су у тој пракси стекле искуство, сигурност, континуитет и потпуну неодговорну слободу. Њихов је примарни задатак да друштвени, државни и политички живот у нашој земљи ставе у функцију интереса изван наше земље а да их прикажу на начин који их сукобљава са свим нашим интересима а нарочито примарним. У тим средствима информисања колонијализам се афирмише као глобализам, мешање у елементарни суверенитет земље као заштита угрожених људских права, бескрупулозно лишавање земље и нације националних добара као уклапање у међународну поделу рада, патриотизам се третира у најбољем случају као национализам а све чешће као шовинизам, левичарске идеје се налазе у дијапазону од утопистичког лудила до примитивне уравниловке. Нешто душевнији простор допустиће левици да буде сведена на наивно и будаласто милосрђе а мржном вођено перо свешће је увек у крајњој линији на исход који чека не само противнике већ и саме левичаре у гулагу, сибирском или неком другом, али неизбежно таквом.

Али, није само левица предмет потцењевања, ругања и мржње. Ту, њој уз раме, стоји цео словенски свет као свет ниже категорије – лењ, необразован, закаснео. У бићу тог света, нарочито православље. Оно делује сеоски, парохијално, духовно запуштено, тромо, неамбициозно, досадно.

То је што се тиче истине са аспекта интереса који имају задатак да слику света ускладе са својим потребама.

Али, улога медија није конципирана само да лаж представи као истину. Њихова је улога и у томе да нацију континуирано лишава сваке интелектуалне радозналости, посвађа са хуманошћу, манипулише њеним потребама свдећи их на елементарне биолошке а укидајући духовне, пласидајући притом оне које на њих личе а у ствари су у раскораку са сваком лепотом, добротом и чашћу.

8. Материјална и духовна деградација су се одвијале паралелно и брзо тако да данас живимо у друштву које је дубоко социјално поларизовано и функционише као она пирамида која је инспирисала све велике друштвене покрете, протесте, побуне и револуције од 18. века па надаље. Један економски и политички моћан врх који сачињава мањина и једна економски и политички немоћна маса која је на дну, то је слика друштва у коме данас живимо. Тај однос може да траје дуго ако је маса помирена са својом позицијом, а врх располаже механизмима материјалне и нематеријалне природе да ту помиреност одржава и стабилизује. Та маса без наде је у крајњој линији одговорна за осиноност врха који друштву допушта само оне промене и само онај развој који је у његовом интересу.

9. У односу на свет, међународну заједницу, пре свега велике силе, али и све друге земље и народе, успостављен је један однос инфериорности, нереалне зависности, који

лишава достојанства и земљу и народ и сваког појединца. Готово да је тешко наћи аспект у оквиру науке, историјског искуства, па и пуке маште којим се може објаснити тај коперникански однос у бићу народа који је увек држао до себе, који се није осећао малим ни пред највећим, који је из Првог и Другог светског рата изашао као победник, који је био носилац идеје сарадње, равноправности међу свим народима, који је у годинама после Другог светског рата подигао са колена многе понижене народе и људе. Који се десет година одупирао колонијализму, одбијао ултиматум највеће светске силе оличене у НАТО алијанси изашао на мегдан на коме су га чекале 19 најразвијенијих земаља савременог света са кога оне нису изашле као победнице иако су располагале оружјем за следећи век.

Данас тај народ задивљен било ким, сем самим собом, чека и прихвата свако решење за себе које му други саопште, од којих је свако против његових интереса, без гнева, чак и без речи, често са поданичком снисходљивошћу, са неким готово настраним задовољством.

10. Зато ваљда наша земља и наш народ немају више ни армију, ни војску, ништа од одбрамбених снага које ипак имају други, а нарочито они који су укинули нама разлоге да их имамо. Некадашња Југославија је била четврта војна сила у Европи шездесетих година прошлог века. Па ни такозвана трећа, Милошевићева Југославија, није била војно, одбрамбено слаба иако је живела под санкцијама и била исцрпљена материјалном помоћи Србима изван земље матице који су

ратовали у Босни и Херцеговини и Хрватској. Напротив, таква наша војска сачекала је неман НАТО алијансе и са готово ведром одлучношћу решила да је та неман не победи. И није.

Ако би било невоље, данашња Србија не би могла да се брани. Али, оружје јој више по свему није ни потребно. Србија је мирним путем пристала да буде неслободна, сиромашна и безначајна.

То је збиља. Дошло је сувише брзо, можда је делом због тога савременици не виде у правом светлу, па не реагују на њу.

Тешко је рећи, али је још теже тражити а поготово наћи решење са аспекта националних интереса, људског достојанства, опстанка народа. Сваки пројекат за сутрашњи дан који не узима са крајњом одговорношћу збиљу заиста је утопијски, у најбољем смислу само емотивни протест поштених људи. Сада, пред могуће изборе на крају године или почетком следеће, биће доста тих платформи, декларација, прогласа, којима ће се огласити добронамерни, поштени, често и образовани људи мотивисани чистом жељом да помогну народу и земљи који губе шансу да опстану у следећем веку. Те лепо изложене жеље имају обавезно један недостатак – нису уважиле збиљу као фактор толико блокирајући да их чини сасвим немогућим или могућим и то само делимично и у далекој будућности ако је наш народ уопште буде имао. Јер збиља је, заиста, таква да је могућност опоравка спора, тешка, са толико препрека да разумном и образованом човеку изгледа тешко изводљива. А у ту обнову

би морали да спадају успостављање територијалног јединства државног суверенитета, власништва над националним добрима, историјског достојанства, колективне и индивидуалне безбедности, социјалне правде, могућности за економски и културни развој, услови за научно и уметничко стваралаштво..... У овом тренутку нема социјалне снаге која може да врати Косово Србији на начин на који јој је припадало до 2000-те године, ни да врати национална добра која су легално купили странци, да запосли преко милион незапослених грађана, да смањи распон између богатих и сиромашних, да уљуди средства информисања, да укине криминал који је постао начин живота итд. Они који су до тога довели наравно да не желе да мењају стање које су успоставили. Они који би желели да промене прилике немају за то одговарајућа средства ни материјална ни нематеријална.

Оно што би могло да буде могући предмет залагања је:

- окупљање, обједињавање, заједничко деловање родољубивих, разумних и лично поштених људи који би могли да заједничким напором траже решење за независнију позицију земље у међународној заједници;
- За ограничавање распродаје преосталих националних добара, очување државног власништва са оним мотивима и у оним границама у којима постоји у земљама најразвијенијег капитализма;
- Сузбијање криминала;

- Смањивање макар минимално социјалних разлика;
- Поштовање Устава и закона;
- Заустављање прогона политичких неистомишљеника, укидање специјалних судова и пуштање из затвора људи који су тамо јер нису по вољи власти;
- Ограничавање могућности медија да разарају ум, пре свега младе генерације;
- Успостављање власти која ће бити способна да се избори у земљи и ван земље за овај минимум слободе и достојанства.

“Слобода” није политичка партија а на постојеће не гледа са аспекта левог ни десног. У нашем друштву, а добрим делом и у савременом свету, данас су суспендоване идеолошке разлике између левице и деснице, прве често иступају благо реформаторски добрим делом малограђански и имају многе одлике десничарске агресивности, док друге понекад испољавају онај једноставни и некористољубиви патриотизам који би требало да краси левицу.

“Слобода” подржава родољубиве, разумне и храбре напоре да се заустави деструкција земље, њено осиромашење, дехуманизација односа међу људима и сачува историјско и национално достојанство.

Да је жив и слободан Слободан Милошевић би водио такву политику. Она произилази из политике коју је водио 16 година од којих 10 као шеф државе, заснива се на петогодишњој хашкој борби за интересе Србије и српског народа, а и такву би политику истовремено налагале прилике

које су у међувремену настале као резултат пуча 2000-те године и политике која је у Србији од тада вођена.

Суштина етичког, политичког и личног опредељења Слободана Милошевића је била државна независност, равноправност између народа и људи и изнад свега њихова слобода. Данас се за те вредности у земљи која није суверена није лако борити а поготово је тешко ту борбу добити. У радикално измењеним околностима неопходни су велики напори на међународном плану, повезивање са напредним и слободним земљама и људима у свету, стрпљив и напоран а поготово дуготрајан рад у земљи.

“Слобода” ће тим напорима дати свој допринос уверена да тако даје допринос идејама и борби Слободана Милошевића и интересима свог народа.